

D V O M

S T A N O K O S O V E L

Drži za grlo me in vrat mi davi . . .
 Hotel raztrgati bi jeklo spon,
 a kar me je, potapljam se v motnjavi,

in v blaznem kaosu je mrtev zvon,
 ki sicer poje blagorom v višavi
 in z njim je zvezan zemski milijon.

Odkar sem stopil na stezé življenja,
 mi je zlovešči in dobrotni duh,
 ki gospodarja za ves svet ne menja
 in je za prošnje drugih večno gluh,
 pa če se stokrat skrčijo hlepenja
 ali če dvigne se iz njih napuh.

Tribut zahteva kadar pride ura,
 a če pripravljen nisem kdaj na njo,
 ga ne zanima, kaj veleva sura,

če mi oči bleščave prenesó,
 če je razpoloženje barve dura
 ali akordi v molu mi pojó.

Brez milosti v pretekle čase seza,
 ne plač ne smeh mu nista resno mar,
 ne moti ga objestnost ne askeza,
 za žrtve vselej prost ima oltar,
 neznana milost mu je in odveza,
 jaz kupljen suženj, on je gospodar.

A jaz pred njim se na kolena grudim
 in božjo mavrico in zlati svit
 mu v odkupnino za trenutek nudim,

o, za trenutek, zame vekovit,
 in z vsem naporom se borim in trudim,
 da vsaj oko doseglo bi zenit.

Kar pomnim dni, v njegovi sem oblasti,
 in kakor daleč seže moj spomin,
 iz let in mesecev ga vidi rasti

iz moje zemlje, mojih korenin,
 in čuti v njega rasti in propasti,
 kako njegov sem sin . . .